

desuden i § 4 udtrykkelig til, at ingen Kunstner kan fordre sit Arbejde udstillet, naar det ikke er indsendt til rette Tid, og Komiteen ikke dertil vil give sit Samtykke. Det er klart, at der altsaa ikke er stillet nogen Betingelse i Reglementet, som indskrænker Komiteens Raadighed. Den er berettiget til uden Grund at negte sit Samtykke, men ingen vilde kunne paastaa, at Komiteen har Lov til at negte Optagelsen af en Malers Billeder, fordi denne Maler er kommen paa Kant med et af Komiteens Medlemmer, eller til først at forlange, at denne Maler skal gjøre Afbigt. Komiteen er berettiget til at sige: Dette Billede egner sig ikke til Udstillingen, fordi det ikke duer, efter de Regler, vi i Almindelighed gjøre gjældende for Ophængningen. Det er berettiget, det maa den kunne gjøre uden at angive Grunde, men den er ikke berettiget til at fremtvinge Forlig mellem sine Medlemmer og Malere, som ere komne op at skjændes med dem, ved at nægte dem Retten til at udstille. Det er utvivlsomt, at det kan aldrig nogensinde have været Regulativets Mening; det tror jeg ikke engang, der kan disputeres om. Dersom det var Tilfældet, vilde Komiteen jo have en fuldstændig diktatorisk Myndighed, kunne sætte alle de Betingelser, den vilde, og paa den Maade tvinge Malerne til, hvad det skulde være, ved at gjøre dem brodløse, thi det vilde det betyde for en meget stor Del: Naar Malerne ikke kunne faae udstillet, kunne de heller ikke faae solgt. Den vedkommende Maler henvendte sig derpaa til Ministeriet med en Klage og fik derpaa det Svar: „I Anledning af Deres hertil indsendte Andragende af 5te Mai d. A., hvori De besværer Dem over, at Udstillingskomiteen under visse af Dem nærmere angivne Omstændigheder har fjernet et Maleri af Dem paa dette Aars Foraarsudstilling og tilbagesendt Dem Deres Anmeldelse til den nordiske Kunstudstilling, skulde man, efter at have brevvevlet med Udstillingskomiteen om Sagen — i hvis Svar det blandt Andet er oplyst, at De selv af Komiteens fungerende Formand, Statsraad H. Hansen, har forlangt det paagjældende Maleri tilbagesendt, saafremt det ikke blev flyttet til en anden Plads, og at Komiteen i Overensstemmelse med denne Forordning har sendt Dem Maleriet tilbage — tjenstlig meddele Dem, til behagelig Efterretning, at man efter Bestemmelserne i Regulativet af 27de August 1858 for Udstillingskomiteen maa betragte den af Komiteen tagne Beslutning som endelig og uomstødelig fra Ministeriets Side.“ Der er to Ting ved denne Skrivelse, som ere mærkverdige. Den ene er, at den inde-

holder en faktisk Urigtighed; thi Komiteen har jo ikke i Overensstemmelse med Malerens Forordning sendt ham Maleriet tilbage. Det er jo ganske vist, at han har forlangt Maleriet tilbage, hvis han ikke fik det flyttet; det fremgaar af Bladenes Referat, at vedkommende Kunstner strax i den første Strid har sagt: Naar I ikke flytte mit Billede, saa vil jeg have det tilbage. Men det er ikke af Hensyn til denne Opfordring, at han har faaet det tilbage, men det var, fordi han ikke vilde gjøre Afbigt. Saaledes, som de Herrer hørte for lidt siden, sluttede jo Udstillingskomiteens Skrivelse saaledes: Skulde en saadan Afbigt ikke indløbe inden 8 Dage fra Dato, vil Deres Billede blive bortfjernet fra Udstillingen. Det er altsaa ikke i Henhold til hans eget Ønske, men i Henhold til Komiteens Beslutning, fordi han ikke gjorde Afbigt, at den sendte Billedet tilbage. Dette er imidlertid ikke rigtig refereret i Kultusministeriets Skrivelse. Det er galt, fuldstændig urigtigt, hvad Kultusministeren svarer. Nu er det muligt, at den høitærede Kultusminister ikke selv er Skyld i denne Urigtighed, han kan være ført bag Lyset af Udstillingskomiteen; thi Kultusministeriet siger ganske vist, at det er i Henhold til Meddelelse fra Udstillingskomiteen. Men saa meget er utvivlsomt, at urigtigt er det. Dernæst er der det andet Betynderlige, at Kultusministeriet tager Parti for Udstillingskomiteen, at det lader sig gjøre til Udstillingskomiteens Redskab og er altsaa med til at bringe private Officerer eller gjøre privat Ret og Skjel eller stifte private Forlig eller tjene privat Hævn ved Hjælp af den Bemyndigelse, Udstillingskomiteen har. Jeg tilstaar, at jeg tror, Enhver maa indrømme, at det er en mærkkelig Fremgangsmaade af Centraladministrationen, en ganske forbausende Fremgangsmaade. Sagen er kun fremdraget af mig, fordi jeg har ønsket, man skulde se, hvorledes Kultusministeriet stiller sig i saadanne Spørgsmaal, hvor lidt Autoritet, hvor lidt Myndighed, der er i disse Forhold; thi praktisk har Sagen for vedkommende Kunstner ingen Interesse. Han har senere, efter at han i over tre Maaneder havde været udelukket fra al Udstilling, tvunget af Hensynet til sin Existens gjort den Undskyldning, der blev forlangt. (Mimesiad: Saa er det jo godt!) Nei, thi det er ikke Kunstnerens egen private Sag, der her ligger for, det er det, det ærede Medlem saa vanskeligt kan forstaa, der er andre Interesser end blot disse smaa bitte private Interesser. Altsaa siger jeg, det har for denne Kunstners private Sag ingen Betydning, thi han har gjort sin Afbigt, og